

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Први пут објавио 2013. у Великој Британији Templar Publishing,
огранак The Templar Company Limited, Deepdene Lodge, Deepdene
Avenue, Dorking, Surrey, RH5 4AT, UK

www.templar.co.uk

Назив оригинала:

Lara Faraway

FAIRYTHORN TALES: ROSE AND THE FRIENDSHIP WISH

Text Copyright © 2013 by Sara Starbuck

Illustrations copyright © Jan McCafferty

Translation Copyright © 2014 за српско издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-00850-0

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Приче из ВИЛИНСКОГ СВЕТА

Лара Фаравеј

Ружица ИСПУЊАВА ЖЕЉУ

Превела Бранислава Маодуш

 Вулканчић

Београд, 2014.

Пролог

Наш свет је само почетак. Испод површине и између месечевих зрака постоји једно сасвим другачије место. Место где цвеће пева и птице и животиње живе срећно с малим бићима из вилинског света.

Сва чаролија долази у наш свет из њега, кроз врата која само виле могу да отворе, а у средишту те

чаролије налази се Вилинско дрво.

Вилин-дрво, како га зову ова мала бића, увек је најстарије дрво у башти, шуми или парку. Оно споља може бити чворновато и пуно трња, али је удобан дом сићушним вилама које живе сакривене у његовом деблу и гранама.

Ако пажљиво погледате, баш на месту где се дебло спаја с тлом прекривеним маховином, можда ћете приметити врата која воде у вилински свет.

Погледајте мало боље, мања су него што мислите...

Поглавље 1

Међу дрвећем у дну неуредне баште све је прштало од магије. То је било сасвим уобичајено, јер је једно од дрвећа било Вилин-дрво, а када у башти постоји Вилин-дрво, онда је она увек пуна магије.

Жеље, чини и сићушне летеће ствари журно су се сударале у ваздуху. Птице су се бучно распевале. Чак су се и пауци такмичили који ће изаткати најлепшу мрежу.

Сви су били у неком послу, осим четири сићушне виле које су седеле на једној грани Вилинског дрвета. Њихови бледозелени змајчићи, чаробни пратиоци сваке виле, лебдели су над њима. Малена створења налик на змајеве мијаукала су медено и помало промукло. Три виле – Љубица, Цвета и Медена – срећно су посматрале своје пријатеље змајчиће, али је четврта, Ружица, изгледала забринуту. Седела је на средини гране и поигравала се једном од својих дугачких смеђих плетеница.

„Да ли сте сигурне да имамо

времена за трку?“, upitala je Ru-
жица, zatežući remeње ru-
жичastog padobrana koji je preba-
cila preko leđa. Padobran je
napravila od stare svilene ma-
ramice koju je jedan od Velikih
izgubio prošle zime. Svilene
maramice bile su sve ređe ovih
dana, pa je Ružica bila presreć-
na što ju je pronašla. Svila se

показала врло корисном – Ружица је до сада већ направила три лепе хаљине и падобран.

Погледала је остале, озбиљног израза лица. „Мајка Природа рекла је да жели да већ од јутра свако заузме своје место приликом прославе почетка пролећа. И слушајте...“

Свака је ставила руку око шиљатог уха и слушала излазак сунца. Вилама зора звучи попут оркестра који се загрева.

„Наравно да имамо времена, лудице“, смешила се Љубица, а зелене очи засјале су јој несташлуком

и одушевљењем. „Зар не чујете? Још дуго неће сванути. Виле зоре тек су започеле. Сувише бринеш, Ружице.“

Љубица је наместила перјани украс за главу. „Како било“, фркнула је, победићу вас за трен ока.“

„Хеј!“, узвикнула је Цвета. Забацила је ватреноцрвену косу и оставила траг малих сребрних искри у ваздуху око себе. „Немој бити тако сигурна!“ Цвета је устала и сагнула се да обмота широки лист око стопала. Изгледао је као савијена даска за сурфовање. Цвета се насмешила свом змајчићу,

Реду, који се спустио да јој лизне нос. „Ред и ја смо вежбали“, рекла је и намигнула. Ружица се замишљено намрштила. Љубица је била у праву: имале су још много времена пре него што буду морале да се посвете својим задацима, али она просто није желела да било кога изневери, поготово ако је тај неко Мајка Природа. Ипак, имале су довољно времена за трку и да се врате до

Вилинског дрвета таман за почетак припрема за прославу.

Ружица је устала и удахнула рани јутарњи ваздух. Дан ће бити диван. Њена змајчица, Пакс, прекинула је игру с осталим змајчићима и загњурила њушчицу Ружици у врат, пре него што је весело замјаукала и поново одлетела.

„У реду“, рекла је Ружица. „Нека најбоља вила победи.“

„Тако је већ боље“, рекла је Медена. Сићушни звончићи у њеној коси зазвонили су када је скочила и стала на најближи сунчев зрак. Нежно је поскочила да провери

колико је издржљив и савитљив.
„Да ли све знате правила?“

„Стићи до куће Великих што је брже могуће, свим расположивим средствима“, рекла је Ружица, показујући велику, помало оро- нулу кућу на другој страни баште. Било је то место у ком су живели људи. „Да ли сте спремне?“

„Чекај“, рекла је Љубица, ставивши прсте у уста и оштро за- звиждавши. Изненада се на гра- ну поред ње спустила лепа, плава ластавица, а змајчићи одмах по- летеше. Режали су и шкргутали зубима, али птица није обраћала

пажњу на њих. Љубица је скочила ласти на леђа и охрабрујуће јој помиловала сјајно перје.

„Мислим да смо сада сви спремни, Ружице!“, рекла је Љубица. „Заузмимо места, припремимо се и... КРЕНИМО!“

Поглавље 2

Праћене облаком разнобојних искрица, виле се бацише с врха дрвета. Њихови змајчићи пратили су их у стопу, режећи од узбуђења.

Ружица је скочила, одбацујући се од гране што је даље могла. Док је падала, ружичасти свилени падобран испунио се ваздухом и она је полако лебдела ка земљи.

Медена је села на сунчев зрак и почела да се спушта. Дуга коса вијорила се за њом као златни

огртач. Љубица и њена лапта полетеле су ка небу пре него што су јурнуле назад ка земљи попут наопако окренутог ватромета.

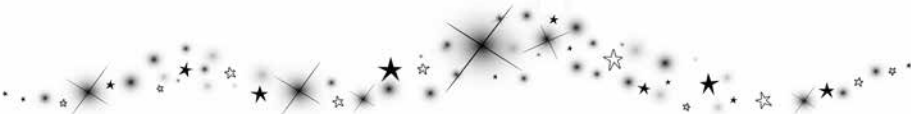

Цвета се спуштала низ гране на дасци за сурфовање и савладала је чворове на Вилинском дрвету као да су морски таласи.

Трка је почела.

Ружица је знала да ће, као и обично, стићи последња, али није

јој сметало. Била је срећна што је коначно стигла прослава почетка пролећа! Ружица је жељно ишчекује већ читаву вечност. Прослава почетка пролећа била је попут свих посебних дана у свету људи, само окупљених у један, па још уваљаних у чоколаду и посутих чоколадним мрвицама.

На дан прославе почетка пролећа, врата која воде у Вилинску земљу широм се отварају да би чаролија Мајке Природе потекла и помогла природном свету да се врати у живот. Био је то најмоћнији чаробни дан у години и

Ружица је дрхтала од одушевљења и само када би помислила на њега.

Ружица је махнула својој другарици Сунчици, која је одржавала равнотежу на једној грани Вилин-дрвета и гланцала лишће да би засјало тамном зеленом бојом. И остале виле и баштенска створења прекинули су посао да би их посматрали. Њих четири стално су се утркивале и њихове лакрдије увек су привлачиле публику.

„Пожури, Ружице“, довикивала је Сунчица с гране. „Немој да Љубица опет победи.“

На челу је била Љубица и већ

је готово стигла до куће Великих. Медена ју је пратила у стопу на раном јутарњем зраку сунца. Цвета је била на средини баште и скочила је на леђа шумском мишу. Држала га је за уши као да држи узде, а мишу се то, чинило се, нимало није допало, па је изгледао мрзовољно.

